

Prostovoljstvo – vrednota in vrlina

V društvu Optimisti Ptuj deluje devetnajst prostovoljk in prostovoljcev, upokoјencev. Vsi sodelujemo v projektu Združenja društev upokoјencev Slovenije (ZDUS) »Starejši za starejše«, kjer kot prostovoljci obiskujemo vse, ki so starejši od sedemdeset let in živijo doma. Med nami pa je tudi nekaj prostovoljk in prostovoljcev, ki so že pred vstopom v imenovani projekt obiskovali svoje sosede in jim nudili občasno pomoč. Ena od teh prostovoljk je obiskovala ostarela soseda, zakonca, in jima občasno pomagala pri nakupih. Situacija pa se je spremenila, ko je umrla žena in je sosed ostal sam.

Začel se je vedno bolj zapirati vase, postajal je neurejen, ni se redno prehranjeval in, razen z njo, ni želel imeti stikov z nikomer. Odklanjal je celo sina, ki živi v mestu.

Prostovoljka ga je poskušala vzpodbuditi, da bi začel skrbeti zase. Pristal je, da mu je v približno šeststo metrov oddaljeni gostilni organizirala kosilo in dosegla, da si ga je vsak dan sam prinašal. Tako se mu je urnik popolnoma spremenil, zopet je bil uveden običajni dnevni red. Imel je redna kosila, vsak dan je moral poskrbeti za svojo osebno higieno, se napraviti, da je lahko odšel iz stanovanja. Po kosilu je seveda moral poskrbeti še za posodo. Postajal je nekako boljše razpoložen in zgovoren.

Prostovoljka je obiskala tudi njegovega sina in ga povabila, da bi vsaj začel obiskovati očeta, mu kaj postoril in tako poskrbel za njegovo boljše počutje. V začetku je bilo kar nekaj težav, saj sta se sporekla, kadar je beseda nanesla na odhod v dom upokoјencev, kamor sosed ni hotel, dokler je bil še pri močeh. V skupnem razgovoru so le prišli do tega, da možnost namestitve v dom upokoјencev obstaja kot zadnja možnost, sicer pa se bodo vsi trije potrudili, da bo ostareli sosed lahko ostal v svojem stanovanju ob pomoči sina in prostovoljke. To je trajalo nekako štiri leta, dokler stari mož ni zbolel in je nazadnje res moral v dom upokoјencev, kjer pa je po dveh mesecih umrl ...

O primeru smo se veliko pogovarjali na sestankih prostovoljcev in spremljali razvoj dogodkov. Tako je prostovoljka sproti preverjala svoje odločitve in iskala morebitne nove rešitve.

Verjamem, da bi stotine slovenskih prostovoljcev lahko vsak dan povedalo tako ali podobno zgodbo. Pričujočo zgodbo sem opisala zato, da poskušam spomniti na vso širino in človečnost prostovoljske dejavnosti. Ne gre zgolj za konkretno pomoč v trenutni situaciji, gre za to, da prostovoljec o sočloveku razmišlja, da ga upošteva kot osebo, ki ima pravico do pomoči, ne da bi izgubila svoje človeško dostojanstvo. Ni torej dovolj, da je prostovoljec »dober človek«, ki rad pomaga drugim. Prostovoljec mora znati pomagati, vzpodbuditi mora človeka, da sam išče in predlaga rešitve in oblike pomoči, ki mu ustrezajo. Preverjati mora svoje odločitve in svoja dejanja v odnosu z drugimi prostovoljci in mentorjem. Tako prostovoljec poskrbi tudi zase, za svoje počutje in ob sprotnem izobraževanju nadgrajuje svoje izkušnje z znanjem, kar bo njegovo prostovoljsko delo še oplemenitilo.

Ana Ostrman